

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 81 • nummer 7 • juli 2026

INHOUD

<i>Volmaakt Zijn werk volbracht (gedicht)</i>	<i>153</i>
<i>De vrijsteden (3)</i>	<i>153</i>
<i>Gods wapenrusting voor Zijn heiligen</i>	<i>159</i>
<i>Klagen</i>	<i>165</i>
<i>Twee broden met zuurdeeg (1)</i>	<i>167</i>
<i>Kwaadspreken over een dienstknecht van God</i>	<i>172</i>
<i>Zijn eigen dienaars</i>	<i>174</i>
<i>Verwerpelijk worden</i>	<i>175</i>

Gemeente-zijn vandaag de dag...?

door M. Hardt

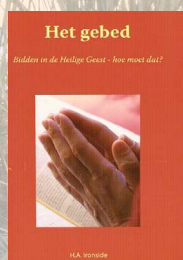
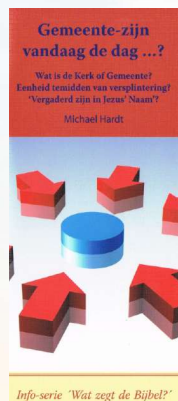
Iedere Christen heeft gemeenschap nodig, contacten, vriendschappen met andere gelovigen. Velen vragen zich af: waar moet ik die zoeken? Het antwoord is duidelijk: in de Kerk. Maar wat is de Kerk of Gemeente eigenlijk precies volgens Gods Woord? En hoe moet kerkelijk leven eruitzien? Laat de Bijbel ons daarin vrij of geeft Gods Woord ons hiervoor bepaalde voorschriften?

De schrijver helpt ons in deze brochure kort en overzichtelijk een antwoord op deze belangrijke vragen te vinden.

Bestelcode 271-8

Bladzijden: 56

Prijs: € 3,95

Het gebed

door H.A. Ironside

Wat is bidden precies? En hoe moeten we 'bidden in de Heilige Geest' (zoals Judas 1:20 het uitdrukt)? Zijn er veranderingen voor gebedsverhoring? En is een gebedsverhoring altijd het bewijs dat we op Gods weg zijn?

Bestelcode: 250-3

Bladzijden: 69

Prijs: € 5,25

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: admin@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekening:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A * (ANBI aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Volmaakt Zijn werk volbracht

U, Gods Zoon, verborg op aarde
onder de eenvoudigheid
van volmaakte Dienstknecht
altijd de glans van Uw heerlijkheid.

Niet in openbare schitt'ring,
maar gehoorzaam tot de dood
hebt U steeds Uw weg bewandeld,
need'rig, maar oneindig groot!

Heer', als wij U overdenken,
dan straalt steeds Uw heerlijkheid;
dan zien w' Uw volmaaktheid schitt'ren,
waar U bent, te allen tijd.

Heer', Uw grootheid blijkt uit alles,
ook toen U Zich hebt ontledigd.
Wat een Goddelijk groot wonder:
U hebt God bevredigd.

Dank dat U, de Hoge, Vrije,
Uzelf hebt tot niets gemaakt,
God steeds hebt gediend vol ijver
en Zijn werk volbracht, volmaakt.

Paul Waltersbacher

De vrijsteden (3)

Het verlaten van de stad en de dood van de hogepriester

'De gemeenschap moet hem die een doodslag begaan heeft, redden uit de hand van de bloedwreker, en de gemeenschap moet hem laten terugkeren naar zijn vrijstad, waarheen hij gevlucht was. Dan moet hij daar blijven tot de dood van de hogepriester, die men met de heilige olie gezalfd heeft.

Maar als hij die een doodslag begaan heeft, de grens van zijn vrijstad, waarheen hij gevlucht was, ook maar even overschrijdt, en de bloedwreker vindt hem buiten de grens van zijn vrijstad, dan mag de bloedwreker hem die een doodslag begaan heeft, doden; dan is het voor hem geen bloedschuld.

Want hij die een doodslag begaan heeft, had in zijn vrijstad moeten blijven tot de dood van de hogepriester; pas na de dood van de hogepriester mag hij terugkeren naar het land dat hij bezit. Dit zal voor u als een rechtsverordening gelden, al uw generaties door, in al uw woongebieden' (Num. 35:25-29).

Dit gedeelte geeft een interessant inkijkje in het verdere lot van de doodslager. Als uit het onderzoek van de gemeenschap bleek dat het om een 'echte' doodslager ging, mocht hij in de vrijstad blijven. Maar hij mocht niet terugkeren naar zijn huis. Hij kreeg bescherming, maar geen vrijheid en geen erfdeel.

Deze situatie zou duren tot de dood van de hogepriester. Pas als de hogepriester stierf, mocht de doodslager weer naar zijn eigen woonplaats ('het land dat hij bezit') terugkeren (vs. 25,28).

Mocht hij toch vóór dit tijdstip de vrijstad verlaten, dan verloor hij daarmee elk recht op bescherming.¹ Door de stad te verlaten, had hij zijn recht op bescherming tegen de bloedwreker verspeeld (vs. 26-27).

Geen losgeld

'U mag ook geen losgeld aannemen voor degene die naar zijn vrijstad is gevlucht, zodat hij voor de dood van de hogepriester terug kan keren om in het land te wonen.

U mag het land waarin u woont niet ontheiligen, want het bloed ontheiligt het land. Voor het land kan geen verzoening gedaan worden over het bloed dat erin vergoten wordt, dan door het bloed van degene die dat vergoten heeft.

Verontreinig dus het land niet waarin u woont, in het midden waarvan Ik woon; immers Ik, de HEERE, woon in het midden van de Israëlieten' (Num. 35:32-34).

Deze slotverzen wijzen nog op drie belangrijke punten.

Ten eerste zien we dat de dood van de hogepriester de *enige* gebeurtenis is die voor de doodslager de vrijheid kon betekenen. Er was geen alternatief. Hij kon niet door losgeld vrijgekocht worden. Hij had zijn leven in vrijheid onherroepelijk verspeeld (vs. 32).

Ten tweede stellen we vast dat het land door bloedvergieten, dat wil zeggen doordat een mens van het leven beroofd werd, verontreinigd werd. Deze 'verontreiniging' van het land zou hun

¹ Een vergelijkbaar geval vinden we in 1 Koningen 2. Simeï had zich ook (net als Adonia en Joab) schuldig gemaakt aan rebellie tegen David. Salomo garandeerde hem bescherming in plaats van straf zolang hij in de stad Jeruzalem bleef. Jeruzalem was niet één van de zes vrijsteden, maar kreeg op dat moment met het oog op Simeï een soortgelijke functie. Later verliet Simeï Jeruzalem en werd hij daarvoor terechtgesteld (zie 1 Kon. 2:36-46).

vooruitzichten op het genieten van hun erfdeel beperken (hoe zou God in een verontreinigd land bij hen kunnen wonen?).

Ten derde wordt duidelijk gemaakt dat deze schade, de verontreiniging van het land, alleen door de dood gestopt kon worden. Daarvoor waren twee mogelijkheden: óf zijn eigen dood (die van de doodslager als hij de vrijstad voortijdig verliet) óf de dood van de hogepriester.

Enkele lezers zullen al vermoeden dat achter deze voorschriften een diepe en kostbare betekenis voor Christenen ligt. Meer hierover in de komende hoofdstukken.

Deuteronomium 4:43: Mozes wijst drie vrijsteden aan

Ook in Deuteronomium worden de vrijsteden genoemd. In de eerste vier hoofdstukken van dit boek staat een toespraak van Mozes waarin hij op hoofdzaken terugkijkt. Daarin behandelt hij de ervaringen die het volk Israël opgedaan heeft nadat het vanaf de berg Horeb hun tocht voortgezet had. **Hij laat zien dat het nooit tevergeefs is gebleken naar Gods stem te luisteren. Hij drukt hun nadrukkelijk op het hart om hun God te gehoorzamen.** In het verleden had God gehoorzaamheid gezegend en ongehoorzaamheid bestraft (vs. 3-4) en in de toekomst zou Hij het ook doen (vs. 25-40).

Onmiddellijk na dit appel lezen we dat Mozes toen al drie steden als vrijsteden aangewezen had:

'Toen zonderde Mozes drie steden af, aan deze zijde van de Jordaan, waar de zon opkomt, zodat iemand die zijn naaste gedood heeft, daarheen zou kunnen vluchten, wanneer hij dit zonder voorbedachten rade heeft gedaan en hem tevoren niet haatte.

Hij zal naar een van deze steden vluchten en in leven blijven: Bezer in de woestijn, in het land van de hoogvlakte, voor de Rubenieten; Ramoth in Gilead voor de Gadieten; en Golan in Basan voor de Manassieten' (Deut. 4:41-43).

Opnieuw verbaast het ons dat er onmiddellijk over vrijsteden wordt gesproken. Ging het in het hele hoofdstuk niet om de alles-of-nietsvraag: of Israël het land bezitten en daarin wonen mag of niet? Waren er geen belangrijkere bepalingen? Moesten er geen andere onderwerpen besproken worden voordat je je gedachten over een doodslager moest laten gaan?

Blijkbaar niet. Het concept van de vrijstad is heel nauw verbonden met de centrale zegening van het volk Israël, namelijk het bezit van het land.

Mozes noemt hier alleen een van de zes criteria (zie Num. 35): de dader haatte het slachtoffer van tevoren niet. Dat is het centrale punt. Als er haat in het spel was, stond de vrijstad niet open. Ook dat heeft – zoals we zullen zien – een geestelijke betekenis.

Mozes koos op dat moment al drie steden uit (oostelijk van de Jordaan) die later als vrijsteden dienen moesten. Pas in Jozua 20 worden alle zes vrijsteden genoemd. Bij de overdenking van dat hoofdstuk zullen we op de afzonderlijke steden en hun namen ingaan.

Deuteronomium 19: een praktijkvoorbeeld

In Deuteronomium 19 volgen meer voorschriften. Er wordt met name vastgelegd dat er ook drie steden in het land Kanaän moeten zijn die als vrijsteden moesten dienen.

'Wanneer de HEERE, uw God, de volken uitroeit waarvan de HEERE, uw God, u het land geeft, en u hun land in bezit neemt en in hun steden en in hun huizen woont, dan moet u voor uzelf drie steden afzonderen, in het midden van uw land, dat de HEERE, uw God, u geeft om dat in bezit te nemen.

U moet de weg voor u gereedmaken, en het gebied van uw land, dat de HEERE, uw God, u in erfbezit zal laten nemen, in drieën verdelen. Dit moet gebeuren zodat iedereen die een doodslag begaan heeft, daarheen kan vluchten' (Deut. 19:1-3).

De weg gereedmaken

Het eigenlijke land Kanaän (dus ten westen van de Jordaan) moest in drie delen verdeeld worden. In elk van die delen moest één stad als vrijstad aangewezen worden. Bovendien moest ervoor gezorgd worden dat deze steden gemakkelijk te bereiken waren. De wegen die ernaartoe leidden, moesten afhankelijk van de omstandigheden 'gereedgemaakt' zijn. Deze verordening moet de Joodse lezer geraakt hebben: wat hadden ze toch een genadige God, Die Zich niet alleen om de kwestie van een beklagenswaardige doodslager bekommerde, maar bovendien nog het voorschrift gaf dat de wegen daarnaartoe in goede staat gehouden moesten worden. Hij wilde ervoor zorgen dat de die persoon de veilige stad zo mogelijk zonder al te veel moeite kon bereiken!

(Wordt vervolgd).

M. Hardt

Gods wapenrusting voor Zijn heiligen

Het is van het allergrootste belang dat Gods heiligen zijn uitgerust met de wapenrusting die Hij voor hen heeft klaargelegd om de strijd tussen goed en kwaad te kunnen strijden zoals Hij dat wil. Hier is nog nooit eerder zo'n behoefte aan geweest. Wij naderen het einde van de geschiedenis van de Gemeente hier op aarde. Satan haalt alles uit de kast om uit te roeien wat getuigt van het volk van God. De vijand dacht dat hij dit getuigenis vernietigd had toen hij de mensen zover kreeg om Gods Zoon te kruisigen. Maar al snel werd duidelijk dat hij ernaast zat. De heiligen en dienaars van de Heere getuigden nog steeds, in de kracht van de Heilige Geest.

Doelwit van de vijand

Zij die het getuigenis van God bezitten in deze wereld, zijn de heiligen die Christus liefheeft. Maar tegelijkertijd maakt dit hen een doelwit van satans kwaadwilligheid en vijandschap. Gedurende de laatste eeuwen hebben de heiligen door hun trouw aan de Heere Jezus onnoemelijk zwaar lijden moeten doorstaan. De sluwe vijand gebruikt tegenwoordig andere middelen in zijn strijd tegen Christus en zijn geliefden. In de gedaante van een engel des lichts maakt de brullende leeuw gebruik van vleierende woorden om ervoor te zorgen dat het volk van God ontrouw wordt. Hij verleidt hen met aardse voordelen die hun vlees een tevreden gevoel geven. Op die manier worden ze afgetrokken van hun liefde tot God. Het valt niet te ontkennen dat de wereld zich in de kerk bevindt en de kerk in de wereld.

Goddelijke middelen

Terwijl er zoveel gelovigen weggaan in de laatste tijd, stelt God nog steeds evenveel middelen ter beschikking aan Zijn heiligen. Zijn wapenrusting ligt voor ons klaar. In drie bijzondere teksten

wordt ons verteld over deze Goddelijke wapenrusting. De eerste is Romeinen 13:12, waar we lezen: 'De nacht is ver gevorderd en de dag is nabij. Laten wij dan de werken van de duisternis afleggen en de wapens van het licht aandoen'. We leven in een wereld vol duisternis. Satan regeert en de mensen hebben geen kennis van God. Om onszelf te beschermen in zo'n wereld, hebben we de ware kennis van God in ons hart nodig: Zijn 'woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad' (Ps. 119:105). De machten van het duister worden verjaagd door het licht van de wapenrusting die God aan ons heeft gegeven in Zijn Woord, als dat Woord leeft en werkt in onze zielen.

In 2 Korinthe 6:7 noemt de apostel Paulus, terwijl hij vertelt hoe hij en Timotheüs zichzelf in alles bewezen hebben als dienaars van Gods, 'de wapens van de gerechtigheid in de rechter- en linkerhand'. Als we hieraan denken, is er geen enkel excuus voor Gods heiligen, in wat voor omstandigheden zij ook komen, om onrechtvaardig te handelen. Alle onrechtvaardigheid zou het getuigenis van de rechtvaardige God die wij dienen, tot een leugen maken. We zouden Zijn heerlijke getuigenis ontteren voor de wereld. Daarom moet een dienaar van God op elk moment en in alle omstandigheden gekenmerkt worden door rechtvaardigheid.

'De hele wapenrusting van God' staat beschreven in Efeze 6. Het is gegeven aan de heiligen in deze tijd om hen te beschermen in hun strijd tegen de machten van de duisternis, als gelovigen die stand willen houden in God op de boze dag. [God heeft Zijn heiligen rijkelijk gezegend met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten in Christus. Maar satan wil hen tegenhouden zodat ze die niet zullen ontvangen.](#) We zijn uitverkoren in Christus voor de grondlegging van de wereld en voorbestemd om als Zijn kinderen aangenomen te worden, overeenkomstig het welbehagen van Zijn wil. De geheimenis van Zijn wil is ons bekendgemaakt en naar Zijn eeuwige voornemen zijn wij mede-erfgenamen geworden. Nu hebben wij ook toegang tot de Vader en maken we

deel uit van Zijn familie (zie Ef. 1:3-12). De Gemeente is bijeengebracht tot Christus als Zijn lichaam. Spoedig zal ze voor Hem worden gebracht als Zijn Bruid. 'De geheimenis', het grote geheim van alle eeuwen, is in elk opzicht openbaar gemaakt. Het is Gods wil dat we binnengaan in haar breedte, lengte, diepte en hoogte.

Als satan nu voortdurend strijd voert tegen alles wat van God is, is het dan niet logisch dat hij een tegenstander is van hen die zo bevoorrecht zijn met die geweldige openbaringen en heerlijke zegeningen? Hij heeft het op de heiligen gemunt en vooral wanneer zij vast willen houden aan de grote waarheden van Gods raad en voornemen. De vijand komt met veel dingen die aantrekkelijk zijn voor het verstand en het hart. Hij zal proberen om het getuigenis van Christus te ontoren. **Maar God heeft ons Zijn hele wapenrusting gegeven, zodat wij stand kunnen houden in de strijd.**

Het is van essentieel belang dat we beseffen dat wij van onszelf geen kracht hebben voor deze strijd. De vleselijke arm is niet opgewassen tegen overheden, machten, wereldbeheersers van de duisternis van dit tijdperk en geestelijke machten van het kwaad in de hemelse gewesten. Om deze vijanden tegemoet te gaan, moeten wij 'gesterkt [zijn] in de Heere en in de sterkte van Zijn macht'. De list van de duivel kunnen alleen worden overwonnen met Goddelijke wapens; zonder deze zouden we geen kans maken. We kunnen zelfs geen moment zonder, niet voordat we deze wereld verlaten hebben en de 'boze dag' voor ons voorbij is.

De wapenrusting

Het eerste deel van de wapenrusting is de **gordel** van de waarheid. Dit betekent waarheid in ons binnenste, die gevormd wordt door het Woord van God en ons geleerd is door gemeenschap met Christus. Toen Hij Zich tot de Vader richtte, bad de Heere Jezus voor de Zijnen: 'Heilig hen door de waarheid; Uw woord is de waarheid' (Joh. 17:17). Wanneer de waarheid door het Woord de ziel binnenkomt, ontstaat het morele besef dat ons afscheidt voor God in deze wereld. Dit geeft ons de kracht om weerstand te bieden aan alles wat niet overeenkomt met de waarheid.

Het **borstharnas** van de gerechtigheid beschermt de plaats waar de liefde van uitgaat. Elke ongerechtigheid die een Christen doet, geeft hem een slecht geweten. De vijand zal niet aarzelen om hier gebruik van te maken. We kunnen geen gemeenschap met God hebben met een slecht geweten. Niemand kan standhouden tegen het kwaad met een onrein geweten. Wat een verschil als het geweten goed is en het hart kan rusten in Goddelijke liefde, doordat Christus door geloof in het hart woont.

Onze voeten moeten **geschoeid** zijn met de vrede die wordt verkondigd in het Evangelie. Iemand die spreekt van het Evangelie van de vrede, past het niet om voor onrust te zorgen onder de heiligen van God. Zij die voor verdeeldheid en conflict zorgen, hebben hun voeten niet geschoeid met vrede. Ze kunnen geen weerstand bieden aan de listen van de duivel. Dat betekent niet dat we vrede moeten zoeken tegen elke prijs. Midden in de strijd voor de waarheid kunnen we ook de vrede najagen. Iemand die strijdt voor de waarheid, moet niet verward raken in een vleselijk gevecht of ook maar een enkele slag slaan met een vleselijke arm, want onze wapens zijn niet vleselijk, maar geestelijk.

We hebben het **schild** van het geloof nodig als de vijand suggereert dat God niet geïnteresseerd is in ons, of wanneer hij ons ook maar een klein beetje wil laten twijfelen aan Gods onfeilbare

zorg. Waar we ook in terechtkomen, met het schild van het geloof zijn we verzekerd van Gods hulp en bescherming. Het kan nodig zijn dat ons geloof beproefd wordt (1 Petr. 1:7). Zij die de test hebben doorstaan en hebben bewezen dat God hen daadwerkelijk helpt, kunnen het schild van het geloof gebruiken in hun strijd op de 'dag van het kwaad... waarmee [zij] alle vurige pijlen van de boze [zullen] kunnen uitblussen'.

Voor het hoofd hebben we de '**helm** van de behoudenis', die al onze gedachten en ons verstand beschermt. Verlossing is ons door God in genade gegeven. Zij die de helm van de behoudenis dragen, twijfelen daar geen moment aan. Als we daarover enige twijfel toelieten, hoe zouden we dan onze sluwe vijand tegemoet kunnen gaan? Als we bezig zijn met de waarheid zoals die wordt beschreven in Efeze 2, dan dragen we de helm van de behoudenis. In dat tweede hoofdstuk leren we dat wij met Christus zijn opgewekt en ook nu gezeten zijn in de hemelse gewesten, 'opdat Hij in de komende eeuwen de uitnemende rijkdom van Zijn genade zou betonen in goedertierenheid over ons in Christus Jezus' (vs. 7).

Om het **zwaard** van de Geest te hanteren, moeten we bekend zijn met Gods Woord. Het Woord verandert in een zwaard als het wordt gebruikt onder leiding en controle van de Heilige Geest. Het is van groot belang dat we ons voeden met Gods Woord, zodat het in ons hart geschreven kan worden. We hebben het hard nodig om altijd in gemeenschap met de Heere te leven, zodat de Heilige Geest het Woord door ons kan gebruiken. Het Woord waardoor wij naar Christus' beeld gevormd zijn.

Het laatste deel van de wapenrusting is **gebed**: 'gebed en smeking ... in de Geest' (Ef. 6:18). Wij moeten ons altijd afhankelijk weten van God en op Hem vertrouwen, terwijl wij in al onze gebeden en smekingen geleid worden door de Heilige Geest. Judas vermaande om te '[bidden] in de Heilige Geest' (vs. 20). Onze

vijand is altijd alert en probeert ons te weerhouden om te bidden, maar wij worden vermaand om daarin waakzaam te zijn 'met alle volharding en smeking'. Als we tijd willen nemen om te bidden, zijn er altijd veel afleidingen. Daarom moeten we erop letten dat onze tijd niet in beslag wordt genomen door andere dingen.

Ons gebed moet niet beperkt blijven tot onze eigen strijd of de dingen in onze nabije omgeving. We moeten aan alle heiligen denken. De apostel Paulus had een heel bijzondere rol in de strijd

tussen goed en kwaad, als verdediger en 'gezant ... in ketenen' (Ef. 6:20) van 'de verborgenheid van het Evangelie' (Ef. 6:19). Hij vroeg om de gebeden van de heiligen om in zijn dienst te kunnen volharderen. Hij beseftte goed dat de vijand de verkondiging van deze geweldige waarheid maar al te graag wilde stoppen.

Laten wij in deze laatste dagen, waarin de waarheid van de geheimenis zo weinig bekend is onder Gods heiligen, voortdurend bidden tot God dat deze kostbare waarheid met vrijmoedigheid verkondigd wordt in de kracht van de Geest.

'Elk wapentuig dat tegen u wordt vervaardigd, zal niets uitrichten, en elke tong die in het gericht tegen u opstaat, zult u schuldig verklaren. Dit is het erfelijk bezit van de dienaren van de HEERE en hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt de HEERE' (Jes. 54:17).

(Dit artikel is een aangepaste versie van
'An Outline of Sound Words', StemPublishing.com)
J. Muckle

Klagen

'Hoe het gaat?... Ik mag niet klagen!' Een gemakkelijk en snel antwoord om een uitgebreid gesprek te vermijden. Toch hebben we er vaak moeite mee om niet te klagen. De beproefde Job wordt verteld dat 'de mens voor de moeite geboren wordt, zoals vonken uit het vuur omhoogvliegen' (Job 5:7). Wat is dit vers herkenbaar! Het is soms alsof de zorgen en moeiten zich opstapelen zonder dat de zorgen die we daarvoor al hadden, verdwijnen. In de nood richt de gelovige zich dan tot zijn Heere, net als David die in de grot Adullam in nood was: 'Ik stort mijn *klacht* uit voor Zijn aangezicht, ik maak voor Zijn aangezicht mijn benauwdheid bekend' (Ps. 142:3). Het is een teken van een levend geloof als een kind van God met zijn moeiten naar de Heere toegaat. Terecht is het dat de gelovige vraagt: 'Heere, wees mijn Helper', want 'Zie, God is mijn Helper'! (Ps. 30:11;54:6).

Maar als we het over klagen hebben, dan is er ook een andere kant, een kant waar we door Gods Woord voor gewaarschuwd worden. De brief van Judas waarschuwt ons tegen diverse 'soorten' gevaarlijke mensen. De zesde groep die genoemd wordt, zijn de 'morrenden, klagers over hun lot' (Judas 1:16). We hebben allemaal een bepaald lot hier op aarde, dat door onze Heere is bepaald.

Wat zijn onze levens toch verschillend! Met moeiten en zorgen hebben we allemaal te maken, ook al zijn die erg verschillend. Toch geldt voor ons als gelovigen dat we ervoor moeten waken ons innerlijk tegen de Heere te keren. 'Zal het maaksel tot zijn maker zeggen: Waarom hebt u mij zo gemaakt?' (Rom. 9:20). *Als ik eraan denk dat de Heere mij zó gemaakt heeft en over mij zegt dat ik wonderlijk gemaakt ben, dan kan ik rusten in Hem, ondanks mijn zwakheden.* Ik bid dat ook u als lezer in uw unieke omstandigheden dit kunt.

Ik wil graag nog een vers betrekken in deze korte overdenking. Klaagliederen 3:39 zegt: 'Wat klaagt dan een mens die leeft?' Wat hebben we het uiterlijk toch vaak goed, zonder het te beseffen! Vaak moet ik nog denken aan wat een broeder in het Afrikaanse Sahelgebied zei nadat er in hun dorp een waterput geslagen was: 'We hebben water, *dus* het gaat ons de Heere zij dank goed!' Ach, was ik zelf toch vaker zo dankbaar!

De hele aangehaalde tekst uit Klaagliederen 3:39 zegt: 'Wat klaagt dan een mens die leeft? Laat ieder klagen over zijn zonde!' Dat is het grote plaatje dat de Heilige Geest ons wil laten zien: het kan met anderen hier op aarde soms beter gaan dan met ons, maar Asaf leerde het: het gaat om het einde (zie Ps. 73:17). Het gaat erom of het probleem van mijn zonden in orde is gebracht. *Dán* blijft er geen klacht over voor mij. Dan denk ik eraan dat Christus Zichzelf als Lam van God heeft gegeven. Dan herinner ik mij dat Zijn bloed in mijn plaats gevloeid heeft en dat dit volbrachte werk door God Zelf bevestigd is door Christus' opstanding. En daarom kan ook niets mij scheiden van de liefde van Christus. Als verdrukking, benauwdheid, vervolging, honger, naaktheid, gevaar of zwaard dat niet kunnen (Rom. 8:35), dan kunnen mijn – vaak veel kleinere – zorgen dat ook niet. Als Christen heb je dus altijd reden te over om dankbaar te zijn!

T.L.

Twée broden met zuurdeeg (1)

Exodus 23:15-22

Tussen de instructies voor het Wekenfeest zit een bijzonder verzoek: er moesten twee broden worden geofferd waarin zuurdesem was gebakken. Het was streng verboden om voor de graanoffers, die het zondeloze leven van Christus voorstellen, zuurdesem te gebruiken (Lev. 2), maar hier was het een vereiste. Deze vreemde instructie had een diepere betekenis. Om het tot op de bodem uit te zoeken, moet je bedenken dat het Wekenfeest overeenkomt met het Pinksterfeest. Het is daarom direct verbonden met de geboortedag van de Gemeente – bestaande uit alle gelovige Christenen – bijna 2000 jaar geleden.

Het Wekenfeest

God had het volk Israël een 'kalender' gegeven die bepaalde feesten voorschreef die door het volk Israël gevierd moesten worden (Lev. 23). God had een diepere bedoeling met deze kalender. Het ging Hem om veel meer dan een bepaalde routine en specifieke feesttijden en godsdienstige gebruiken voor Zijn volk Israël. In de Joodse feestkalender zat een verborgen boodschap. Pas in het licht van het Nieuwe Testament wordt duidelijk dat in de Joodse feestkalender in gecodeerde vorm Gods verlossingsplan zit. Het laat namelijk de weg zien die God zou nemen om de mens, en Israël in het bijzonder, naar zijn eigen rust te leiden – beginnend met het kruis en eindigend met de zegen van het Duizendjarige Vrederijk.

De opeenvolging van feesten omvatte:

- *een wekelijks feest (de sabbat);*
- *zeven jaarlijkse feesten (van het Pascha tot het Loofhuttenfeest).*

De sabbat (Lev. 23:3) staat voor het doel dat God met de mens wil bereiken: hem laten delen in Gods rust (vergeet niet dat God alleen kan rusten als alles heel goed is, Genesis 2:2). Het moet dus wel heerlijk zijn om deze rust te ontvangen!

Maar hoe kan dit worden bereikt, als de mens in zonde gevallen is en voor elke test gefaald heeft? De zeven jaarlijkse feesten geven het antwoord. Ze laten de weg zien die God neemt om dit doel te bereiken:

1. **Het Pascha**, waar alles mee begint. God veranderde zelfs de kalender, zodat het Pascha in de eerste maand zou worden gevierd. Het Pascha symboliseert de dood van Christus aan het kruis (Lev. 23:5; 1 Kor. 5:7). Dat is het nieuwe begin.
2. **Het Feest van de Ongezuurde Broden** duurde zeven dagen. Het volgde onmiddellijk op het Pascha. Het herinnert ons eraan dat gelovigen een heilig leven mogen en moeten leiden (Lev. 23:6-8; 1 Kor. 5:8).
3. **Het Feest van de Eerstelingen** volgde ook kort na het Pascha. Het werd gevierd op de dag na de sabbat die volgde op het Pascha, dus op de eerste dag van een nieuwe week. Het spreekt van de opstanding van Christus (Lev. 23:9-14; 1 Kor. 15:23).
4. **Het Wekenfeest** werd vervuld op de Pinksterdag, toen de Gemeente werd gevormd door de neerdaling van de Heilige Geest (Hand. 2:1; 1 Kor. 12:13).

De overige drie feesten zijn, in tegenstelling tot de eerste vier feesten, tot op vandaag nog steeds onvervuld gebleven. Ze gaan over de toekomst van Israël en zullen worden vervuld na de opname van de Gemeente:

5. **Het Bazuinenfeest**: de samenkomst van Israël;
6. **De Grote Verzoending**: de verzoening van Israël;

7. **Het Loofhuttenfeest:** de zegening van Israël in het Duizendjarig Vrederijk.

God wachtte dus ongeveer 1500 jaar nadat hij Mozes de feestkalender had gegeven. In die periode werd niet een van de zeven feesten daadwerkelijk vervuld. Toen Christus kwam, veranderde dit abrupt. Hij stierf als het Paaslam, legde de basis voor een rein leven en werd opgewekt uit de dood.

De interpretatie van deze feesten en de vervulling ervan is geen kwestie van oordeel. Voor de eerste drie feesten hebben we een Bijbels gedeelte gegeven dat de betekenis van dat feest omschrijft. Hetzelfde geldt voor het vierde feest, het Wekenfeest (Lev. 23:15-21). Dit moest zeven weken later plaatsvinden, om precies te zijn 50 dagen na het Feest van de eerstelingen. Dit is waar de naam Pinksteren (Grieks *pentekoste* = 50) vandaan komt in vers 1 van Handelingen 2: 'En toen de dag van het Pinksterfeest werd vervuld [*letterlijk: dag van de vijftigste*], waren zij allen gemeenschappelijk bijeen'. Dit vers is de sleutel tot ons thema.

Het vierde feest, het Wekenfeest, is ook al vervuld, en wel op de Pinksterdag, op de dag dat de Heilige Geest kwam en de gelovigen tot één Lichaam werden gedoopt (1 Kor. 12:13).

De eerste vier jaarlijkse feesten werden binnen een periode van ongeveer twee maanden gevierd. Daarna volgde een pauze tot de zevende maand, toen – kort na elkaar – de laatste drie feesten werden gehouden. Die laten het deel van Gods verlossingsplan zien dat nog in de toekomst ligt.

Dit gaat dus over Gods plan met Zijn aardse volk, Israël. De zevende maand, waarin de laatste drie feesten plaatsvonden, was vroeger de eerste maand van het jaar voordat God de kalender veranderde. Het staat daarom voor de 'oude orde'. Met de dood van Christus werd er een nieuwe orde ingevoerd (Pesach), maar

God is Zijn oude plan voor Israël niet vergeten; Hij zal dat ook werkelijkheid laten worden.

Een dubbel fundament

Zoals in de uitleg is aangetoond, hebben we een dubbele basis voor de toepassing van het Wekenfeest op de Gemeente:

- *Het werd vervuld op de geboortedag van de Gemeente.*
- *Het valt tussen de opstanding van Christus (Feest van de eerstelingen) en het herstel van Israël (de laatste drie feesten).*

In het licht van het Nieuwe Testament zien we dat de afzonderlijke instructies voor het Wekenfeest ook veel andere verwijzingen naar de Gemeente bevatten. De tijd: zeven weken na het Eerstelingenfeest. *'U moet dan vanaf de dag na de sabbat gaan tellen, vanaf de dag dat u de schoof van het beweegoffer gebracht hebt. Zeven volle weken zullen het zijn' (Lev. 23:15).*

Aan het begin van dit gedeelte zoeken we tevergeefs naar de woorden: 'De HEERE sprak tot Mozes'. Deze formulering wordt gebruikt in de verzen 9 en 23, dus als inleiding op het Eerstelingenfeest en het Bazuinenfeest, maar niet voor het Wekenfeest. In plaats daarvan staat er gewoon: 'U moet dan...'

Op deze manier is het Wekenfeest verbonden met het voorafgaande Feest van de Eerstelingen. Beide feesten zijn op deze manier 'ingelijst'. Als we nadenken over de betekenis van deze twee feesten, wordt duidelijk waarom. Ze gaan namelijk over centrale Christelijke waarheden die niet van elkaar kunnen worden gescheiden: **de opstanding van Christus en de komst van de Heilige Geest.**

Het nauwe verband tussen deze twee feesten wordt herhaaldelijk benadrukt in dit gedeelte. Het wordt ook benadrukt door het feit dat de tijd van het Wekenfeest niet absoluut was, maar

relatief; het was geen vaste datum, maar de tijd hing af van het Eerstelingenfeest. Er is een nauw verband tussen het Eerstelingenfeest (opstanding) en het Wekenfeest (inzameling). Dit feit laat zien dat de Gemeente nauw verbonden is met de opgestane Heere.

Tussen de twee feesten zat een periode van zeven weken. Het getal zeven spreekt van Goddelijke volheid en volledigheid (zeven dagen vormen een volle week, er hoorden zeven lampen bij de kandelaar (Ex. 25:31,37), zeven dagen moest er ongezuurd brood gegeten worden (Lev. 23:6) enzovoort). Het getal zeven komt hier zelfs twee keer voor, omdat de sabbat de zevende dag was: 'de zevende sabbat' (Lev. 23:16) was daarom de 49e dag (7×7). Deze periode komt alleen voor bij dit feest. Dit alles geeft aan dat de tijd van de Gemeente de tijd is van een speciale overvloed van zegen. God zegende zeker Adam in het paradijs en ook mensen in verschillende tijdperken, maar nooit in dezelfde mate als de Gemeente.

Een nieuwe week en een nieuw graanoffer

'Tot de dag na de zevende sabbat moet u vijftig dagen tellen. Dan moet u de HEERE een nieuw graanoffer aanbieden' (Lev. 23:16).

De speciale dag van de week voor de Joden was de sabbat. Maar de speciale dag voor het derde en ook voor het vierde feest (Eerstelingen- en Wekenfeest) was de dag ná de sabbat. De reden hiervoor wordt pas duidelijk in het licht van het Nieuwe Testament: de dag na de sabbat is de eerste dag van de week, de dag van de opstanding (Joh. 20:1,19). Het moest ook een 'nieuw' graanoffer zijn, nieuw om twee redenen:

1. Het was een nieuwe oogst. Tijdens het Feest van de Eerstelingen werden de eerste vruchten van de gerstoogst geofferd op

de eerste schoof (verg. Ex. 9:31, kort voor het Pascha). Zeven weken later was het moment waarop de eerste graankorrel van de tarweoogst werd verzameld. Om dit te begrijpen, hoeven we niet eens gebruik te maken van kennis buiten de Bijbel als het gaat om de timing van de verschillende oogsten. Gods Woord zegt het namelijk duidelijk: het waren 'de eerste vruchten van de tarweoogst' (Ex. 34:22). De gerst-oogst spreekt van de opstanding van de Heere Jezus. De nieuwe oogst is de tarweoogst. Het spreekt van de gelovigen die met Christus verenigd zijn, omdat Hij de dood inging (Joh. 12:24).

2. Bovendien was het een nieuw graanoffer, omdat er zuurdesem werd gebruikt. De Gemeente was ook nieuw. Het begon niet met Abraham of Adam, maar nadat de Heere Jezus was gestorven aan het kruis. Op deze basis kon er iets totaal nieuws worden gecreëerd: Joden en niet-Joden werden gevormd tot 'één nieuwe mens' (Ef. 2:15). Daarvoor, in de hele periode van het Oude Testament, was er geen Gemeente en ook geen aankondiging van de Gemeente (Ef. 3:5).

Michael Hardt

Kwaadspreken over een dienstknecht van God

Gedachten naar aanleiding van de kritiek van Mirjam en Aäron op Mozes in Numeri 12

Het is altijd heel ernstig als iemand kwaadsprekt over een dienaar van God. God zal het vroeg of laat zeker straffen. In Mirjams geval kwam het oordeel van God plotseling en op een heel plechtige manier. Het was een groot kwaad. Het was rebelleren

om zo te spreken tegen Mozes, want **God** had hem geroepen en hem Zijn opdracht gegeven. Bovendien klaagden ze over een zaak die God goedkeurde. Het was een type van de heerlijke verborgenheid die van eeuwigheid verborgen was in God — de gemeenschap van Christus en de Gemeente.

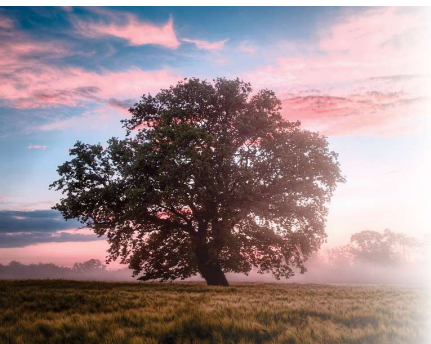
Hoe dan ook, het is *altijd* een ernstige fout om zelfs van de zwakste en nederigste dienaar van God kwaad te spreken. Doet de dienstknecht iets verkeerd, dwaalt hij, schiet hij ergens in tekort, dan zal de Heere Zelf hem terechtwijzen. Maar laten andere dienaren erop letten dat zij zich erbuiten houden. Anders zal het hun net zo vergaan als Mirjam, omdat ze zich er tot hun eigen schade mee bemoeid hebben.

Het is ontstellend hoe men soms durft te spreken of te schrijven over dienaars van Christus. Het is waar dat zij er aanleiding toe kunnen geven, want ze kunnen dwalen en een verkeerde gezindheid laten zien. Toch is het een verschrikkelijke zonde tegen Christus om kwaad van Zijn geliefde dienaars te spreken.

Wij moeten daarom heel goed nadenken over deze woorden: 'Waarom dan bent u niet bevreesd geweest om over Mijn dienaar, over Mozes, te spreken?' (vs. 8). Geve de Heere ons genade om waakzaam te zijn voor dit kwaad, zodat wij niets doen wat Hem onteert.

Er is niemand onder Gods kinderen in wie wij niets goeds zouden kunnen vinden als we er oprecht naar zoeken. Laten wij ons alleen maar bezighouden met het goede en zoveel mogelijk proberen *dat* te versterken en te ontwikkelen. Als we dat goede in onze broeder en mededienstknecht niet hebben kunnen ontdekken, hebben we alleen het verkeerde gezien. We hebben de evensvonk niet tussen de as ontdekt en de edelsteen niet tussen het puin gevonden.

Wanneer we dan alleen maar het vleselijke hebben gezien, laten we dan alle dingen met de liefde bedekken en alleen voor de troon van de genade over hem spreken². En mochten wij in gezelschap van gelovigen zijn die de verkeerde gewoonte hebben om kwaad

te spreken over kinderen van God, laten we dan het gesprek de goede kant op sturen. Lukt dit niet, laten wij dan opstaan en die plaats verlaten, om zo te getuigen tegen wat Christus onteert. Blijf nooit zitten luisteren naar een kwaadspreker, want hij doet het werk van de duivel, door drie partijen te benadelen: zichzelf, zijn toehoorders en het onderwerp van zijn kritiek.

C.H. Mackintosh

Zijn eigen dienaars

'Als iemand Mij dient, laat hij Mij volgen, en waar Ik ben, daar zal ook Mijn dienaar zijn' (Joh. 12:26).

Iedereen die een persoonlijke verbinding met onze Heere Jezus Christus heeft ervaren, is Zijn dienaar. Als wij Hem willen dienen, moeten we Hem navolgen! Hij was Gods volmaakte Dienaar. Laten wij, als we op de juiste manier willen dienen, kijken naar de manier waarop Hij diende, zoals in de evangeliën beschreven is. Dit zijn een paar van Zijn eigenschappen:

1. Hij wachtte op Gods tijd (Mark. 1:14-15).
2. Hij begon met dienen daar waar Hij was opgegroeid (Luk. 4:16).
3. Hij identificeerde Zichzelf met anderen (Mark. 1:16-20).

² Hier gaat het over zwakheden of zelfs onhebbelijkheden. Een uitzondering vormt natuurlijk ieder geval waarin een medegelovige zondigt. Dan moeten we de weg van de Schrift gaan.

4. Hij onderwees met gezag (Mark. 1:21-27).
5. Zijn woorden waren vol van genade, maar tegelijkertijd krachtig (Luk. 4:22,32).
6. Hij was toegankelijk voor alle mensen (Mark. 1:32-34).
7. Hij bewoog Zich tussen mensen die Hem liefhadden (Mark. 1:29-31).
8. Hij was afhankelijk van God in Zijn gebeden (Mark. 1:35).
9. Hij wilde niet populair zijn en zocht Zijn eigen eer niet (Mark. 1:37-38).
10. Hij had medelijden en persoonlijk contact met mensen die in nood waren (Mark. 1:40-42).

Wat is het goed dat Christus ons een voorbeeld heeft nage-laten, laten wij Zijn voetstappen volgen (1 Petr. 2:21). Ooit waren wij dienaars van de zonde, maar nu zijn wij van Hem. Wij zijn Zijn dienaars en dienaars van God, toegewijd aan het doen van Zijn wil. De Heere komt snel. Laten wij goede en trouwe dienaars zijn!

*'Met U als stralend, helder doel is heel het hart gevuld en stil;
't maakt dat ik U ontmoeten en nooit meer van U scheiden wil;
Laat mij U dienen naar uw Woord,
verlangend naar Uw wederkomst, onverstoord.'*

Vrije vertaling van psalm George W. Frazer (1830-1896)

Robert J. Costen

Verwerpelijk worden

'Ik kastijd mijn lichaam en breng het tot slavernij, om niet, nadat ik anderen heb gepredikt, zelf verwerpelijk te worden' (1 Kor. 9:27).

Wat bedoelt de apostel Paulus als hij zegt: 'om niet zelf verwerpelijk te worden'? Hij wil hiermee niet de gedachte overbrengen

dat hij geen zekerheid zou hebben als het gaat om zijn persoonlijke veiligheid in Christus. Wat bedoelt hij dan wel? Hij past de uitdrukking niet toe op zijn toekomstige vooruitzichten, maar op zijn huidige dienst, niet op zijn hemels huis, maar op zijn aardse weg, niet op zijn eeuwige voorrechten, maar op zijn huidige verantwoordelijkheden.

Paulus was zowel een dienstknecht als een zoon. Hij wist dat het lichaam een goede dienstknecht is, maar een slechte meester. Als het niet in bedwang wordt gehouden, zal het de dienstknecht van Christus volledig ongeschikt maken voor het uitoefenen van zijn verheven en heilige verantwoordelijkheden. Iemand kan een kind van God zijn en toch 'verwerpelijk' zijn als dienstknecht van Christus. **Om een efficiënte dienaar van Christus te zijn, heb ik zelfverloochening, zelfoordeel, zelfontlediging en zelfbeheersing nodig.** Ik word geen kind van God door mij hierin te oefenen, maar zonder deze oefeningen zal ik beslist nooit een succesvolle dienaar van God zijn.

Een illustratie van het principe dat verklaard wordt in onze dagtekst, zien we in de persoon van Johannes Markus. In Handelingen 13:5 werd hij waardig geacht om samen met Paulus te dienen. In Handelingen 15:38 werd hij afgewezen en in 2 Timotheüs 4:11 wordt hij weer erkend als een nuttige dienstknecht. Maar toen Paulus hem afwees als medewerker, was Johannes Markus net zo echt een kind van God, een gered persoon, een gelovige in Christus, als toen Paulus hem eerder erkende en toen hij uiteindelijk weer vertrouwen in hem had. In geen enkel geval was er twijfel aan zijn persoonlijke verlossing. Het was volkomen een kwestie van geschiktheid voor de dienst.

Laten wij altijd bedenken dat wij als *verlosten* voor eeuwig veilig zijn, maar dat wij als *dienstknechten* van Christus wel verworpen en terzijde gesteld kunnen worden.

C.H. Mackintosh

Serie 'Het gezin':

Verliefd - verloofd - getrouwd

door E.-A. Bremicker

De keus voor de juiste levenspartner is een van de belangrijkste beslissingen in het leven. De schrijver wil graag ondersteuning bieden bij dit thema waarmee de meeste Christenen vroeg of laat te maken krijgen.

Het huwelijk is een gave van God, die Hij voor ons welzijn en geluk gegeven heeft. Dit kan door veel echtparen bevestigd worden, maar er zijn meer en meer Christelijke huwelijken die in een tragedie eindigen.

Waar ligt dat aan?

De oorzaken zijn gecompliceerd, maar beslissende fouten worden vaak in de jeugd jaren gemaakt. Het lezen van dit boek kan eraan bijdragen dat fouten zo vroeg mogelijk vermeden worden en dat de juiste beslissingen worden genomen. Hierdoor wordt een huwelijk tot een zegen voor beide partners.

Bestelcode: 3418

Paperback, 176 pag.

Prijs: € 11,95

Verliefd – verloofd – getrouwd

*Als jonge Christen
op weg naar het huwelijk*

Serie 'Het gezin'

E.-A. Bremicker

Nadenkertje

‘De maatschappij staat onzedelijk gedrag allang toe’, zei onlangs een hooggeplaatste publieke persoon. Bijna niemand zal hem willen tegenspreken.

Personen uit de politieke en financiële wereld, mannen en vrouwen die in de maatschappij verantwoordelijkheid dragen en een bepaalde voorbeeldfunctie zouden moeten hebben, komen steeds vaker in het nieuws door privéaffaires. Hoe verstoord de persoonlijke verhoudingen ook zijn, het heeft bijna nooit gevolgen voor de publieke positie of het ambt van de betreffende persoon. Sommige affaires dragen zelfs nog bij aan het vergroten van de populariteit – ze laten immers ook de ‘zo menselijke kant’ van ‘die hooggeplaatste mensen’ zien.

Ja, waarom zouden leidende persoonlijkheden ook beter zijn dan de maatschappij in het algemeen! Weg met de moraal, de ethische principes, we leven in een liberale maatschappij. Het zou nog beter zijn onze ‘menselijke zwakheden’ toe te geven dan te proberen die te verdoezelen. En zonde noemt niemand dat tegenwoordig toch meer.

Wat een zware vergissing! Niet de maatschappij of een bepaalde meerderheid bepaalt wat verwerpelijk en schandelijk is, maar God alleen. En Zijn gedachten over goed en kwaad zullen nooit veranderen. Christenen staan nu voor de bijzondere uitdaging om ervoor te zorgen dat de enorme druk van de publieke opinie niet ook hun denken en handelen beïnvloedt. Want wie God zijn Vader noemt, kan het bagatelliseren van wat Hij zonde noemt, nooit goedkeuren.